

عنوان مقاله:

وابیپرستی بر مبنای رام یشت

محل انتشار:

دوفصلنامه هفت آسمان، دوره 15، شماره 59 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

معصومه باقری - استادیار دانشگاه شهید باهنر کرمان

سحر رستگاری نژاد - کارشناس ارشد فرهنگ و زبان های باستانی

خلاصه مقاله:

رام یشت اوستایی یکی از کهن ترین سروده های به جا مانده است، در حالی که به نام وای به «رام» نام گذاری شده است، ولی لابه لای بندهای آن می توان چهره وای قادر، قاهر، جان بخشنده و جان گیرنده ای را دید که به عنوان ایزد بزرگ دوچهره ای در گذشته ای دورتر در شرق ایران پرستش می شده است. در این پژوهش کوشیده ایم با یاری بندهای به جامانده از رام یشت مشخص کنیم که وایو خدای بزرگ دوچهره ای بوده است، هم آفریننده و بغ بخشنده، هم میراننده پایان بخش. هم بغ آغاز، هم خدای پایان، که احتمالا تا دوره مهرداد اول اشکانی در شرق ایران جنگ جویانی که وهرکه (گرگ) نامیده می شدند و درفش گرگ پیکر داشته اند، آن را می ستودند. آنها پوشاکی سیاه رنگ بر تن داشتند و گیسوانی بافته، و کمر بند چرمین می بستند. زمان ستایش او از روشنای روز بود تا سپیده دم.

کلمات کلیدی:

اوستا، رام یشت، دوگانگی، ایزد، وایو، باد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1403803>

